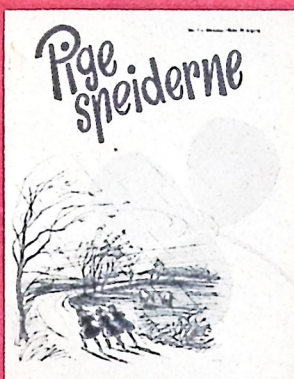

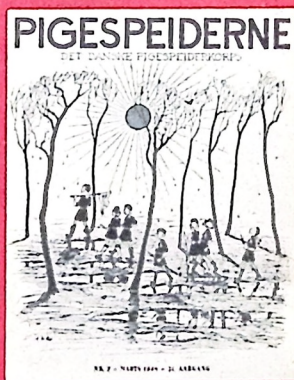
Pigespejderne

4

Medlemsblad udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps
50. årgang. August 1968

1918
1968

1918
1968

Pigespejderne

Medlemsblad, udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.

Udkommer med 6 numre årligt.

Redaktion: Erantisvej 21, 4520 Svinningsvej. Tlf. Svinningsvej (03-465) 178, bedst efter kl. 14.

I redaktionen: Karen Sørensen, Gurli Christiansen, Kirsten Astrup Larsen, Lis Jørgensen, Karen Nordstrøm (blåmejsesstof) og Ella Breinholdt Iversen (ansvarsh.)

Administration og ekspedition: Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Postbox: Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Enkelt-abonnement tegnes på Korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 15,00 – på giro 86.000. Enkelte eksemplarer samme sted mod betaling af kr. 3,00.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes senest 6 uger før bladet skal udkomme.

Ethvert indlæg skal være forsynet med navn og adresse for at finde optagelse.

INDHOLD:

Prinsessebesøg	3
Bolle beretter	4
Så tager vi fat	8
Selvforsvar	8
Sospejderne – det er os!	10
Ny international kommitteret	11
Mest for seniorer	12
Landslotteriet 1968	13
Er du vaks med din saks?	14
Gemmesider	15
Månedens stjernebilleder	18
Kløverstof	19
Brasiliansk sang	20
Blåmejsesider	21
Et natligt overfald (sluttet)	25
De er go'e at ha'	26
Tinka	28
Min mening	29
Postbox	30
Blå-grønt stof	32

Lysvågen for alt skønt og stort hernede...

Kommer det mig ved?? Mon ikke.

I juni-bladet læste du sikkert, at vi igen i oktober 1968 arrangerer en

UDENLANDSFART PÅ JÆGERGÅRDEN, og jeg lovede lidt mere besked i august-bladet, det kommer her. Sommerferien er slut, og vi skal alle til at lægge efterårsplaner. Hvis du har været lysvågen, har du lagt mærke til udtrykket „udenlandsfart“, og i år er det måske din tur til at være med?? Din tropsforer kan fortælle dig mere om, hvad det går ud på, og måske kan I finde notitser derom i gamle blade.

Du må have det meste af oktoberferien fri og være ca. 15–18 år, og så må du som nævnt være „lysågen for alt skønt og stort hernede“, for det udtryk dækker nok lidt af det, vi skal beskæftige os med; vi skal i tankerne flyve ud i den store verden og se og høre og lære og opleve noget af det, som mange af jer går og drømmer om.

Tilmeldelse med angivelse af navn og adresse og telefon, fødselsår og spejdergrad, stilling i korps, trop og division samt TF's og DC's underskrift sendes til Instruktørkontoret, DDP, Hunderupvej 67, 5000 Odense snarest og senest den 15. september; det er tidligt, men de, der gerne vil med, bliver glade for den tid. Pas på at overholde tidsfristen, der plejer at være overtegnet. Og så kommer det værste: det er dyrt, men det er dejligt!! det koster 50 kr. foruden rejsen, og må jeg bede TF og DC være lidt „forstående“ med et tilskud til disse store piger, de plejer at have „noget med hjem“ til jer igen.

For den internationale afdeling

Lise Løytved.

HUSK

Vi har lovet at minde om det andet landsorkesterstævne, der holdes i Jyderup i efterårsferien. Har I husket tilmeldelse til stævnet – den skal være indsendt snarest til Ebba Hartmann, Vilh. Becksvej 77 A, Århus C.

Prinsessebesøg

Prinsesse Benediktes autograf findes nu på æresskindet på Korpskontoret i København! Prinsessen skrev den der, da hun glædede os med et besøg i „Pigespejderhuset“ den 21. maj i år. Besøget fandt sted, da ombygningen af depotet, korpskontoret og kollegiet var færdig.

Prinsesse Benedikte havde lejlighed til at se huset i „hverdagstøjet“, og hun udtrykte megen interesse for, hvad hun så.

Besøget varede en times tid og i løbet af denne time nåede prinsessen at se huset fra kælder til kvist. Først så hun depotet, der regerer i kælder og stueetage og undervejs stillede prinsessen mange spørgsmål.

Fra depotet gik prinsessen til kollegiet, som er indrettet i de tre øverste etager. Hun var fuld af beundring for de nye værelser og køkkener. Her bor nu 24 kollegianere.

Korpskontoret på 1. sal var det sidste sted, prinsessen besøgte. Prinsessen syntes, at lokalerne var lyse og venlige, og selv om der nok er meget højt til loftet, syntes prinsessen, at det kun var hyggeligt.

Prinsesse Benedikte i et værelse sammen med Lis Starcke.

Prinsesse Benedikte får under rundvisningen i depotet en forklaring af Grethe Lykkeberg (t. h.) og i baggrunden grevinde Trampe og Lis Starcke.

Fællesrådets formand benyttede lejligheden til at høre om lejrplaner for i sommer og korpslejr-planerne i 1970. – Inden besøget var slut nød prinsessen en lille forfriskning.

Hofdame, grevinde Trampe, ledsagede prinsessen. Grevinde Trampe har selv engang boet i Pigespejderhuset. Dengang havde værelserne navne og grevinde Trampes værelse hed pudsigt nok „Amalienborg“!

Gæsterne blev modtaget af bestyrelsens næstformand, Lis Starcke, og i de forskellige afdelinger viste depotbestyrer Grethe Lykkeberg, kollegiets leder Ellen Birgitte Povlsen, administrationschef Valborg Sandberg, kontorets leder Kirsten Juul Jensen og kollegieudvalgets formand Märta Whitfield rundt, mens Lis Bang og Tilde Ramsby sørgede for forfriskningen.

Atter en stor dag i Pigespejderhuset, Lundsgade 6.

Brilleslangen

At ligge i lejr på Ceylon har ikke ret meget til fælles med en dansk sommerlejr. Alene det, „at lejren foregik i februar, antyder vel en forskel. Desuden skinnede solen fra tidlig morgen til omkring klokken syv om aftenen, og da jeg boede i et lille mørkegrønt telt sammen med Mitchiko fra Tokio, så var det meget vigtigt for os, at vi fik teltet bragt smukt i orden for dagen inden klokken ni om morgenen, for efter den tid var vort telt, som havde fast bund og kun var åbenbarligt i den ene ende, hedt som en bageovn. Hvis vi opdagede, at vi skulle bruge noget, der lå inde i den fjerneste ende af teltet, så havde vi to muligheder. Enten holdt vi savnet ud til klokken seks om aftenen, hvor temperaturen var begyndt at dale, eller også tog vi et vældigt tilløb, holdt en fugtig klud for næse og mund, styrtede ind i teltets hede og håbede på, at det var den rigtige ting, vi havde med ud igen.

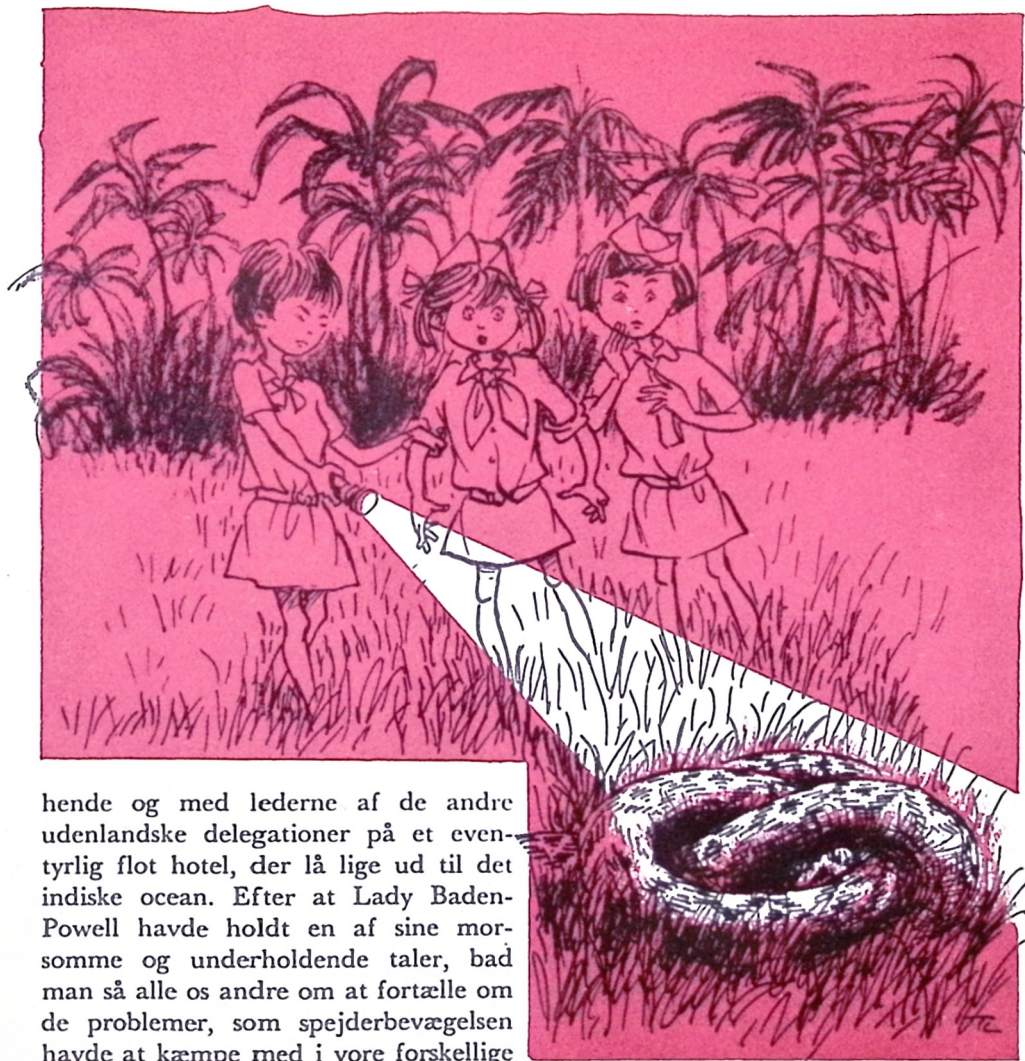
Lejren lå midt i hovedstaden Colombo på en tidligere golfbane, og der kom et væld af besøgende hver dag. Hele eftermiddagen sad Mitchiko og jeg uden for vort lille telt, skrev autografer i hundredevis, fortalte interesse-rede tilhørere om henholdsvis Japan og Danmark, og om hvor godt vi befandt os på Ceylon, nikkede venligt til de for-

bidragende tilskuere og folte os i det hele taget som to girafføl i Zoologisk Have på en højsommerdag.

Når vi ikke var hjemme, havde vi to små bitte flag, kun 12-14 cm høje, stående på hver sin side af en lille sort elefant, som vi havde fået som gave af en ceylonesisk pigespejder. Elefanten havde løftet snabel, det er elefanter måde at hilse på. Vi blev tit inviteret ud, for de mennesker, der bor på Ceylon, er så usædvanlig gæstfri. En eftermiddag var vi inviteret til the hos generalguvernøren, der er dronning Elizabeths repræsentant i landet. Han boede i et hus, som dronningen selv ikke kan have mere imponerende, og der stod en tjener bag hver stol for at sørge for, at vi ikke savnede noget. Min tjener prøvede ustandselig på at hælde en halv liter varm mælk i min the, og det var meget svært at forklare ham, at jeg bedst kunne lide den foruden.

Jeg synes ellers, det efterhånden gik ganske godt med at udtrykke sig på engelsk. Selvfølgelig lavede jeg et par værre bommerter nu og da, lad os gå lidt let hen over det, men da jeg først var nået så vidt, at jeg havde givet et interview i radioen, så havde den værste generthed forladt mig.

Medens Lady Baden-Powell besøgte lejren, var jeg til pressekonference med

hende og med lederne af de andre udenlandske delegationer på et eventyrlig flot hotel, der lå lige ud til det indiske ocean. Efter at Lady Baden-Powell havde holdt en af sine morsomme og underholdende taler, bad man så alle os andre om at fortælle om de problemer, som spejderbevægelsen havde at kæmpe med i vore forskellige lande.

Australieren fortalte om de store afstande, man havde i hendes land. Mange af deres spejdere havde aldrig set de piger, som hun var i patrulje med, de holdt møderne gennem radioen, prøverne måtte de besvare skriftligt, og når de havde bestået, fik de

mærkerne overrakt af deres mor. I Hong Kong havde man det modsatte problem. Der bor mange millioner mennesker på en ganske lille plads, og der er kun meget få muligheder for at komme uden for beboede områder. I Indien havde man fattigdommen at kæmpe mod, og i et andet land havde

man to pigespejderorganisationer, der arbejdede meget dårligt sammen. Så blev det min tur, og hvad skulle jeg sige? Det var efterhånden gået op for mig, at vi var sandelig heldige herhjemme, vi har ikke meget at beklage os over. Problemer? Man kan da dårligt rejse sig og sige til den forsamlede presse: „Ja, i min gamle patrulje, Mågerne, der havde Gemse frygteligt svært ved at møde til tiden, hun kom rent ud sagt altid 10 minutter for sent. Tut var ved at blive helt skæv i kraniet af at tygge tyggegummi, og Bettina kunne ikke fatte, at de orangefarvede strømper var meget upopulære til divisions-turneringer!“

En aften blev Mitchiko og jeg inviteret til lejrball hos spejderne fra Jaffna-divisionen, som havde deres lejrpladsovre på den anden side af paradepladsen, der lå midt i lejren. Vi greb vore lommelygter og begav os på vej sammen med pigen, der havde været ovre for at spørge os, om vi ville komme. Det var ret mørkt, men der var millioner af stjerner, der glimtede oppe over vore hoveder, og man kunne tydeligt se de store tykke flagermus, der blafrede pibende rundt oppe i luften. Da vi skråede over paradepladsen, hvor vi hver morgen hejsede gamle Dannebrog, kunne man se de mange store og små lejrball rundt omkring i lejren, og vi gik og småsludrede om alting og ingenting, da Felicia, som den ceylonesiske pigespejder hed, pludselig i en meget mærkværdig tone sagde: „Gå videre!“

Mitchiko og jeg så på hinanden, for vi havde ikke tænkt på at holde op med at gå, og selv om vi havde haft lyst til en lille pause, så kunne vi nu ikke ind-

se, at det havde gjort noget. Men endnu mere forundrede blev vi, da Felicia selv med en håndbevægelse standsede os ti skridt længere henne.

„Det tog I pænt“, sagde Felicia alvorligt, „der var mange ceylonesiske piger, som ville have opført sig meget mere fjollet.“

„Hvad mener du?“, spurgte Mitchiko, og jeg kunne se på hende, at hun lige som jeg var bange for, at Felicia havde mistet forstanden.

„I undgik panik, det er meget vigtigt. Men nu må vi vel hellere se at få meldt det til hovedkvarteret, synes I ikke også det?“

„Hør, hvad er det for noget alt sammen. Laver du sjov med os, hvad er det, vi skal melde. Nu sætter jeg mig ned her og går ikke et skridt mere, for end du giver mig en forklaring!“, sagde jeg, og lod mig med et bump falde ned i græsset.

Med et hurtigt tag i min arm, hev Felicia mig op i stående stilling igen og sagde: „Sig mig, så I da slet ikke brilleslangen, vi gik forbi lige før?“

Havde Felicia nu sluppet taget i min arm, så tror jeg, jeg var segnet om på jorden igen af skræk, og jeg bemærkede ganske tydeligt, at Mitchikos lille fikse hue littede et par centimeter, da håret rejste sig på hovedet af hende.

Felicia lod sin lommelygte lyse hen over græsset, jeg lige havde siddet i, og ganske rigtigt – dér, 5-6 meter bag os, lå en klump sammenfiltret slange.

„Tænd din lygte“, sagde Felicia til mig. „Så længe vi lyser på slangen, flytter den sig ikke. Mitchiko, løb du op til hovedkvarteret og spørg, hvad vi skal gøre.“

Jeg åbnede munden et par gange for at sige, at jeg vist nok kunne løbe meget hurtigere end Mitchiko, – japanere har sådan nogle korte ben, – men der kom ikke en lyd over mine læber, og Mitchiko var også meget hurtigt over alle bjerge.

Der kom hurtigt et par andre piger til stede med et redningsreb. Det lagde de i en cirkel uden om stedet, hvor slangen lå. De sagde, at slangen ikke ville være i stand til at kravle over det. Den lå ellers fuldstændig stille i lommelygternes lyskegle. Jeg gjorde mig vældig umage for at holde lygten helt stille, men jeg tror nok, jeg rystede en lille smule på hånden.

Lidt efter hørtes i det fjerne en sirene, der kom nærmere og nærmere, og få minutter senere kørte en politibil ind på paradepladsen. En politibetjent i hvid uniform og med tropehjelms steg ud og så vurderende på kalorius, mens han fiskede revolveren frem fra bæltet. Slangen havde overhovedet ikke rørt sig i de 10–15 minutter, jeg havde stået og lyst på den. Jeg begyndte efterhånden at tvivle på, om den overhovedet var levende. Politibetjenten talte med nogle af førerne, men jeg kunne ikke forstå, hvad de sagde, de talte singhalesisk.

„Felicia, er den død?“, spurgte jeg, men Felicia forklarede mig, at den levede i bedste velgående, og at man vist nok ville skyde den, men politimanden kunne ikke se, hvad der var hoved, og hvad der var hale på den, derfor turde han ikke skyde endnu.

Det er mærkeligt, når man har stået og lyst på sådan en forstenet brilleslange et kvarters tid, så føler man det,

som om man aldrig har beskæftiget sig med andet, og så begynder det at virke kedeligt. Der skete stadig intet. Til sidst tabte selv politimanden tålmodigheden. Han tog en lille sten og kastede ind mod slangen.

Som et lyn kom der liv i den. I løbet af en brøkdels af et sekund rejste slangen hovedet fra dyngen, og bredte nakken med de tydelige sorte briller ud. Et øjeblik efter lød der et skud i natten, det gav et sæt i slangen, og den fik et underligt forbavset udtryk i ansigtet før den faldt sammen i græsset.

Den var to meter lang og vældig flot, og jeg havde gerne bragt den med hjem til Danmark i sprit, men den blev brændt på et bål med det samme. Sagen er den, at brilleslangen er et helligt dyr for buddhisterne, og da langt de fleste ceylonesere er buddhister, følte man et let samvittighedsnag over at have aflivet den. Derfor skulle den i det mindste have en anstændig ligbrænding.

Da dette bål var døet hen, blev Mitchiko og jeg enige om, at vi havde fået oplevelser nok for denne aften. Vi sagde godnat til Felicia og listede forsigtigt hjem til vort telt.

Jeg skal skåne jer for beretningen om mine drømme den nat.

Vaks lærer

– Nå, hvad synes du så om din nye lærer.

– Han er mægtig vaks.

– Hvordan da?

– Jo, han sagde til mig: Kan du så se at få begyndt på din stil, ellers skal jeg starte dig med håndsving ...

Så tager vi fat...

Ingen september uden SPEJDERHJÆLP. Derfor skal vi allesammen i dagene mellem den 16. og den 22. september ud at gøre en indsats for syge og nødstedte børn. Der er masser af opgaver at tage fat på.

Synes du forresten ikke, at det er en god tanke, at vi bare ved at gøre et stykke arbejde kan være med til at hjælpe syge børn og børn, der på anden måde lider nød?

I år er det planen, at de forhåbentlig mange penge, som vi kan tjene ved SPEJDERHJÆLPEN, skal bruges til fire store hjælpeopgaver:

- * Opførelse og drift i et år af en børnehave på Sicilien, hvor der efter naturkatastrofen er stor nød.
- * Støtte til Red Barnets spedalskhedsarbejde i Indien. Du ved, at for hver 20 kr. vi kan tjene, kan vi redde et barn fra spedalskhedens grusomme svøbe.
- * Sygdomsbekæmpende og socialt arbejde gennem Missionsarbejdet i u-landene. Her hjalp vi sidste år flygtningebørn i Hong Kong og var med til at oprette ungdomscentre i Tanzania.
- * Opførelse af et svømmebassin ved Starehe Boy Center i Kenya. Her er stigende hedt og derfor bydende nødvendigt, at de hygiejniske forhold forbedres. Et svømmebassin er derfor ingen luksus. En del af pengene til svømmebassinet kom ind ved sidste års Spejderhjælp og resten skal tages af årets Spejderhjælp.

Måske er du ligeglad med tal, men alligevel vil vi fortælle dig, at der sidste år er ydet hjælp for 1.261.125 kr. Således blev der givet 250.000 kr. til spedalskhedsarbejdet i Indien, 218.125 kr. til nye skolebygninger ved Starehe Boy Center og 65.000 kr. som første del af beløbet til svømmebassinet. Abbé Pierres klunsere fik 50.000 kr.

til indkøb af tormælk til børn i Madras og Calcutta, og på den hjemlige front er der ydet hjælp til Grønland og til indkøb af fjernsynsapparater til Refsnæshospitalet.

Heraf kan du se, at de penge, der kommer ind ved Spejderhjælpen virkelig bliver brugt til at hjælpe for. Du medvirker altså ikke blot til at hjælpe de mennesker, der giver dig et arbejde, men du hjælper een gang til gennem de penge, der sendes ud til nødstedte. Derfor er Din indsats så betydningsfuld!

Selvforsvar

Vi kommer nu til den sidste demonstrationsserie i selvforsvar eller jiu-jitsu. Vi skal for sidste gang minde om, at serierne ikke er tænkt som undervisningsserier, men som demonstrationsserie, som muligvis kan vække din interesse for at lære selvforsvar under en instruktørs vejledning.

Der findes de første 25 frigørelsesmetoder over for overfald af kvælere. Dem kan instruktører lære dig. Selvforsvar er en enkelt kunst, men det er ikke gjort med

Billede 1:

En voldsmand har væltet dig om på jorden og vil kvæle dig fra siden (med afklædning for øje).

Billede 2:

Der skal handles hurtigt. Grib modstanderens hånd med den frie hånd (den, der vender væk fra ham) og hug samtidig modsatte arm op mellem mandens arme til et hagestød

eller hug fingrene i mandens øjne. Skrig, spyt ham, så han vender hovedet bort.

Billede 3:

Dette øjeblik anvendes til angreb. Det udvendige ben svinges tilbage og med knæhasen fanges mandens halsregion.

Billede 4:

Tryk benet kraftigt ned. Modstanderen vil komme til at lig-

ge med nakken over det indvendige ben og får derved hovedet i klemme mellem benene. Samtidig låses modstanderens arme, som vist på billedet. Enhver instruktør vil forklare en sådan lås, da der er flere former. Øv jer kun på dette under instruktørvejledning, da I kan lukke for blodtilførslen til hjernen og dette er meget farligt.

at kende grebene, der skal også være kraft i grebene og man skal frem for alt vide, hvordan grebene virker på modstanderen og vide, hvor modstanderens ømme punkter er. Det lærer du bedre under en instruktørs vejledning. For selvom selvforsvar også kaldes den „milde kunst“, og selvom det er ganske ufarligt at lære den, så er det dobbelt farligt at begynde at prøve selv, for rammer man forkert, kan

man gøre sin modstander ubodelig skade, og det var ikke just det, der var tanken overfor kammerater, du kunne tænke dig at øve dig sammen med.

Der findes forskellige lærebøger, hvoraf bøger forfattet af ekspertten Knud Janson, er de bedste. Men et kursus med dansk Judo sports instruktører må foretrækkes.

Den sidste serie viser grebene, hvis voldsmanden har væltet dig omkuld.

Søspejderne - det er os

siger 11 barske piger og deres tropsfører fra Holbæk

Holbæk-fjordens vande er i sommer blevet sejlet tyndt af 11 piger og deres tropsfører - landets p. t. eneste blå søpigespjeder. Pigerne har ingenlunde kedet sig for der er nok at lære, hvis man vil begå sig til sos. Et er som bekendt sokort at forstå - et andet skib at føre.

Nu skal I ikke tro, at man sådan bare lige går hen og bliver søpigespjeder. - Der er mange ting, der skal være i orden, før en søpigespjedertrup kan startes.

Vi har spurgt tropsfører Inge Kristensen, Holbæk, om hvordan det hele egentlig gik til i Holbæk.

- Sødrensespejdernes tropsfører kom

engang til at sige, da han blev spurgt om, der snart kom søpigespjedere i Holbæk, at de blå piger vist var negative overfor tanken. Det kunne de blå pigers daværende tropsfører, nuværende divisionschef, Oda Petersen ikke have siddende på sig, og da der netop var store blå piger, som havde udtalt ønske om at blive søpigespjeder, var der ikke langt fra tanke til handling. Men det stod og faldt med at få en tropsfører.

Inge Kristensen lod sig overtale - men dermed var vanskelighederne ikke overvundet. Korpsets regler siger nemlig, at der skal være et tropsråd bag en søpigespjedertrup som bag enhver anden trop, men det er en betingelse, at der i sotropens tropsråd er mindst ét søkyndigt medlem - Holbæk er så heldig at have to.

Men hvem skulle være instruktør for pigerne?

Det job har sødrensespejderne påtaget sig, ligesom de har stillet søspejderstationen i Holbæk til pigernes rådighed til møder etc.

- Har I selv en båd?

- Nej, vi har fået lov at låne drengenes både, foreløbig for et år. Vi håber, at vi selv kan få en båd, men det er meget dyrt. En båd koster omkring 10.000 kr., og vi skal jo også have andet udstyr.

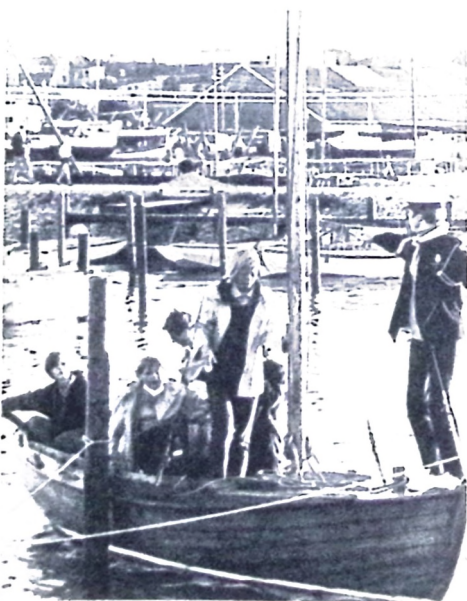
- Er det dyrt at være søpigespjeder?

- Vi betaler ti kr. om måneden i kontingent. Det er måske nok meget, men vi har også store udgifter, siger Inge Kristensen videre.

- Hvad laver en søpigespjeder i grunden ud over at sejle?

- Om vinteren arbejder vi med tovværk, navigation, sikkerhedsregler, færdselsregler til søs og selvfølgelig almindeligt spejderarbejde.

Om sommeren sejler vi på Holbæk-fjorden. Nu prøver vi først og fremmest at læ-

Det er en svær kunst at lære at sejle - det må (fra venstre) Rigge, Esther, Anne og Grethe sande. Instruktøren Per, der er TA hos drengesøspejderne, giver gode råd.

Vel ude på fjorden er humoret højt hos (fra venstre) Inge (TF), Rigge, Esther, Anne, Karen og Per.

re at sejle. Men det hele er meget svært, for der er ikke meget materiale, vi kan arbejde efter.

Inge Kristensen har selv måttet gøre et stort arbejde og finde de forskellige ting frem – hun er dog så heldig, at hun er gift med en styrmand!

– Vi arbejder efter de fartojsprøver, som drengene har. Den første prøve giver adgang til at sejle alene inden for en mindre radius, den anden inden for en lidt større radius.

Vi fik lov til at kigge på kravene til den første fartojsprøve. De lyder:

- 1: Kunne sætning af fok og storsejl.
 - 2: Trimning af sejl.
 - 3: Stagvending og kovending.
 - 4: Holde opgaven kurs på rumskødssejlsads. Kunne lænse.
 - 5: Ankring og letning. „Mand over bord“.
 - 6: Vigeregler til søs.
- Toppen, der består af to patruljer, „Hav-

fruerne“ og „Koralerne“, hedder „Søstjernen“ og er tilknyttet Vejrhøj division.

– Har I en særlig uniform?

– Vi har foreslået, at vor uniform skal være den mørkeblå uniform med hvidt tørklæde, hvid matroshue og en knyttet fløjtesnor, men vi ved endnu ikke, om den bliver godkendt. Når vi sejler, har vi blå cowboybukser og blå anorak på.

– Stiller I særlige krav for optagelse i troppen?

– Vi har forlangt, at alle skal kunne svømme. Det synes vi er nødvendigt, selv om vi selvfølgelig altid har redningsveste på, når vi sejler.

„Søstjernen“ er allerede blevet et populært islet blandt de mange sejlere på Holbæk-fjorden. Mange glade oplevelser har de lagt bag sig i sommer – heldigvis har de været forskånet for uheld – og mange vil følge for det kvikke dusin piger.

Birthe Guldmann

Ny international kommitteret

Vi har fået en ny international kommitteret – det vil sige leder af vort internationale arbejde.

Åse Lyngholdt har ønsket at trække sig tilbage fra posten efter at have fungeret på særdeles dygtig vis i flere år.

Birthe Guldmann – „Gulle“ kaldet – har lovet at indtræde i Åses sted. „Gulle“ er lærerinde på Spejderskolen. Hun har i flere omgange været korpsinstruktør, og en af hendes store opgaver var sekretærjobbet ved verdenskonferencen på Nyborg Strand. „Gulle“ har forresten også været rejseinstruktør i USA med primitiv lejrspøt som speciale.

Mest for Seniorer

hvis ikke - kan I nå
at komme i god kondition
inden oktoberbladet
bringer den

NY
SPÆNDENDE
SENIORDYST

Nu er Skagen også med

Vi er en samling glade jenter
sundhed fra skov og strand' vi henter
vi er berømte alle vegne
med os de allesammen regne.

∴ Ja, vi er SKAGENS glade blå
knytter næven og går på
vi er Skagens glade blå, hurra, hurra.

KIMASSUT er vores navn og betyder
„De glade“ og vi kan lide at være seniorer.
Vi arbejder med alt andet end lige netop
de nye prøver.

Hver dag i avisen ser man overskriften
Voldtægt. Men oppe hos os lader vi os ik-
ke gå på af en smule voldtægt, forbryde-
ren kan bare komme an, hvis han tør, for
hans udseende bagefter vil vi ikke garan-
tere for. Hvordan? Jo, ser du, vi har i den
senere tid beskæftiget os med en hel mas-
se „fiduser“, idet vi i stedet for at holde
møde har rullet os ud på måtten, og i dag
er vi 12 stk. seniorer med bronzemærke i
selvforsvar. Vores motto: Kom an, hvis du
tør.

Var det ikke noget for jer. Seniorspej-
dere har lige alderen for en fyr der er ude
på skrammer.

KIMASSUT, Skagen.

Er Kulsø-arbejdet kun for drenge

Kulsø, spørger I sikkert, hvad er det?
Det er en naturgrund i Vestjylland, hvorpå
DDS arbejder i et pioner- og vildmandsar-
bejde. Der kan patruljer og enkeltspejdere
komme og arbejde i perioder hele sommer-
ferien under en fast lejrledelse. Spejderne
lærer her under kyndig vejledning, hvor-
dan man arbejder med og i træ uden brug
af snor, søm eller skruer, og i sidste halv-
del af deres ophold må de konstruere,
hvad de vil på grunden. Er resultatet so-
lidt og bygget efter reglerne bliver det stå-
ende. Man har efterhånden set alt lige fra
flydende huse, både til enorme hus- og
brokonstruktioner.

Er det kun noget for drenge? Eller er
det også noget for os? Evt. i en kortere

periode i sommerferien, evt. på den sumpepe del af grunden ved Rodbjerggård.

Vi behøver jo ikke at være lige så tekniske og avancerede som drengene. Er seniorspejdere syklubmedlemmer eller er de også lidt barske?

Hvad mener I, og hvad mener seniorudvalget?

Er I interesserede så læs mere i Spejdersport, DDS og i Træværk og Hus og Hytte fra Kulsøserien DDS.

Skriv jeres mening til seniorudvalget v. Kirsten Strange Nielsen, Asylgade 13, 8660 Skanderborg.

Hilsen
Lise Strømvig 2. Sundby.

LANDSLOTTERIET 1968

5000 kr.

653

137295

38294

101323

60686

138884

98536

104441

68918

56590

61954

25386

25266

Det Danske
Pigespejderkorps

Samlet gevinsten
50 000 kr.
Alle gevinster
er sluttet

143053

116498

152632

12491

138541

144351

89509

24825

54379

13204

153382

3000 kr.

181047

109241

58870

LANDSLOTTERIET 1968 er bragt til en festlig slutning, og som ofte ved fester sluttede vi også med et festfyrværkeri, idet vi har sendt et væld af dejlige gevinster ud over hele landet.

Skulle du eller dine „kunder“ ikke have set trækningsslisten, bringer vi den endnu engang nedenfor, men hvis du har vundet eller evt. kender nogen, der har vundet, skal det gå stærkt, thi den 15. august er sidste dag for indløsning af gevinster.

Til slut skal lyde en tak til alle jer flinke sælgere for den fine indsats, I har ydet. Vi fik omtrent udsolgt.

Nu håber vi ikke, I er blevet kede af lodseddelsalg, og at I er parate igen, når vi om et år eller to sikkert henvender os til jer igen i anledning af et nyt landslotteri.

Medvenlig hilsen
LANDSLOTTERIET
Odense.

Gæstfrihed belønnes...

„Topsy“ fra Frederiksberg div. (Edith Marie Rosenmeier) har været ude for den helt store oplevelse. Sammen med sin søster og en norsk pigespejder har hun været amerikanske pigespejders gæst i sommer.

Topsy var sidste år med Lis Nielsen på Our Chalet, hvor danske pigespejdere mødte nogle amerikanske pigespejdere, der var på to måneders rejse i Europa. De amerikanske piger skulle senere besøge København. Topsy aftalte med dem, at de skulle mødes i København, hvor Topsy og hendes søster ville vise de amerikanske piger rundt.

De to danske piger viste amerikanerne rundt i byen og inviterede dem næste dag hjem i deres hjem til kaffe. De amerikanske piger var ovenud begejstrede. Samme dag rejste de videre til Norge. Rejsen havde pigerne selv betalt.

„Vi ventede jo ikke at høre mere fra dem end et takkebrev, men en dag i oktober

kom der et brev fra en af dem i hvilket der stod: De havde en del penge til over fra rejsen, og for dem, havde de sammen bestemt, ville de invitere to af de piger, de havde mødt på Chalet over til sig. Disse to skulle være en norsk pige og enten min søster eller jeg. Vi trak lod og det blev min søster. Selvfølgelig var jeg ked af det, men jeg var meget glad for den ånd, de havde vist os. Vi skrev fortsat med dem. Senere skrev de og inviterede mig med også, hvis jeg bare selv kunne betale rejsen“, skriver Topsy.

Det viste sig imidlertid besværligt, men så fandt der en nedsættelse af flyvebilletsprisen sted, så den kun kostede det halve – og Topsy kom med.

Der er lagt et stort program for genvisningen i USA – de skal besøge Los Angeles, med i Cadette-lejr ved Stillehavet og i Yosemite national park, og meget mere.

„Hvad giver I“, spørger Topsy – og det må hun nok spørge om – men det er jo et fint eksempel på, hvad der kan komme ud af fremmedforervirksomhed og gæstfrihed.

ER DU VAKS MED DIN SAKS

„Vi havde en dejlig dag, den 23. juni, da vi indviede vor ejendom på Østerby mark. Vi har fået det dejligt nu. Vi håber at rigtig mange danske spejdere i de kommende år vil besøge os“ – sådan skrev Grethe Biering fra Dansk Pigespejderkorps Sydslesvig efter indvielsen af spejdgården på Østerby mark i Sydslesvig.

Måske kan nogle af jer huske, at Grethe Biering sidste år skrev i „Pigespejderne“ og fortalte om arbejdet med istandsættelsen af gården. Måske kan I også huske, at overskudet fra sidste års frimærkeindsamling blev givet til de sydslesvigske pigespejdere til hjælp ved inventar-indkøb til den nye spejdgård.

Synes I ikke, at det kunne være rart, om vi næste år kunne høre fra Sangam, at de

nu har fået vandtårnet bygget færdigt? Vi kan gennem årets frimærkeindsamling gøre vort til, at vandtårnet, som er meget, meget nødvendigt, bliver færdigt.

Hvert frimærke, du klipper, er en hjælp til Sangams vandtårn. Sangam er jo vort nye internationale samlingssted i Indien.

Indtil 1. juli var der indkommet 11 kg og 520 gram frimærker – vi skulle gerne inden årets udgang nå det tidobbelte.

Hvis hver eneste spejder og blåmejse i korpset klipper blot ti gram frimærker, har vi nået målet fint. I den forbindelse er det værd at huske på, at der er en fin præmie til den trop eller flok, der klipper flest frimærker.

Frimærkerne skal klippes af med en kant på ca. 0,5 cm. De indsendes trops- eller flokvis til korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø. Jo flere frimærker, der indsendes ad gangen, des bedre.

Men det gælder også her, at det er de mange bække små, der gør den store å.

Vi spiller dukketeater

At spille dukketeater, synes de fleste er vældig morsomt. Og at spille med handske-dukke, som man selv har lavet og tilmed på en scene man egenhændigt har fremstillet, er „sagen“, – det passer fint som beskæftigelse for en patrulje ind i mellem det øvrige spejderarbejde.

Hvis man bliver godt sammenspillet og finder et godt stykke at spille, har man allerede en god underholdning til en aften – for forældre og gode venner. Tager man så ovenikøbet entre – så har man sikret sig mulighed for et pænt beløb til et aktuelt formål.

Læs her, hvordan det går til:

Dukken

Til hovedet anvendes en bold, der har en diameter på ca. 6 cm. Bolden må ikke være gennemhullet eller massiv, men skal være hul.

Desuden skal I have et tøjstykke til klædedragten. Det skal være 12 cm bredt og 35 cm langt.

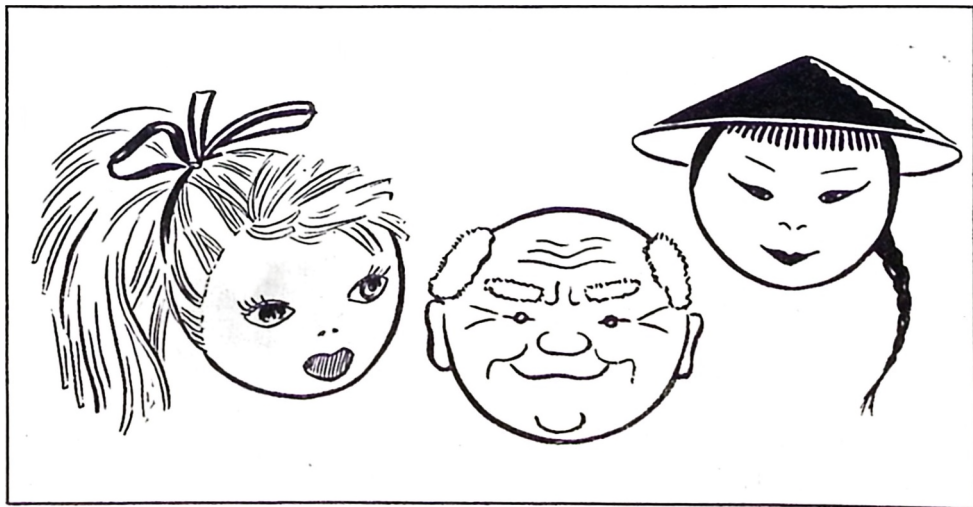
Garn, snor, pelsstykker og vat er nødvendigt til hår. Man bruger selvfølgelig det, der passer bedst til jeres dukke.

Vandfarver, klister (f. eks. hobbylim) må I også have og kontorlim (Hvid klister, som lugter som bitter mandel). Nogle små lædertumper i forskellige farver som rødt, sort, blå og brunt kan være gode at have, men det er ikke nødvendigt.

Begynd med at lave et lille hul i kanten rundt om bolden. Det kan let gøres med en spids neglesaks. Hullet skal være så stort, at I kan stikke en pegefinger ind i det.

Øjne og mund maler I på med vandfarver eller klipper læderstumper til og klitrer dem på.

Næsen kan I også male på. Men vil I hellere have en næse, som ses ordentligt,

må I tage en stor klat vat og væd den godt i kontorlim. Den er nu nem at modellere og forme. Den trykkes fast og skal tørre, men det går ganske hurtigt.

Håret klistres fast med hobbylim. Hvilken slags hår og hvilken slags frisure jeres dukke skal have, afhænger af, hvilken rolle den har i stykket. En trold får f. eks. en paryk af snor. En pige får fletninger af garn og en konge bliver flot i pelsparyk og guldkrone. Men her kan I sikkert finde på en masse selv.

Dragterne er også nemme at lave. Tøjstykket lægges dobbelt sammen og sys sammen i siderne. Begynd nedefra, men sy ikke helt op til kanten, hvor stoffet er lagt sammen. Lad der være et hul, der lige er stort nok til at stikke en tommelfinger igennem. Det bliver ærmehullet.

Midt på den bøjede kant klipper I et meget lille hul. Det skal ikke være større, end at I lige kan stikke en pegefinger igennem. Det bliver halsudskæringen.

Så kan I begynde at dekorere dragten med bånd, knapper o.s.v. Laver I en drenge-dukke skal den selvfølgelig have et slips.

Træk nu dragten på hånden, sådan at pegefingeren stikker ud gennem halsåbningen, tommelfingeren gennem det ene ærmehul og langfingeren gennem det andet. Forsiden af dragten har man imod sig. Ringfingeren og lillefingeren bøjes og dem gemmer man inden i dragten, hvor de holdes i ro.

Hovedet sættes på pegefingeren. Dukken er nu færdig til at nikke med hovedet og røre armene (Tommelfingeren og langfingeren).

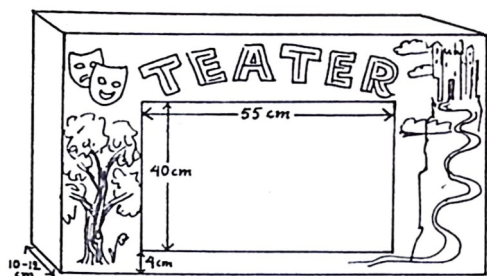
Når I spiller med dukkerne, så hold håndleddene præcis ved bordkanten, ellers kommer dukken for højt op.

Scenen

Man behøver ikke nødvendigvis at have en scene. Man kan udmærket spille på et bord, men så skal man bare huske at lægge et tæppe over bordet og ned foran bordet, så I ikke kan ses af tilskuerne.

Men det ser jo vældig godt ud med en rigtig scene, og den er let at lave.

Man skal bruge en stor aflang kasse af pap. Den bør ikke være over 10-12 cm dyb.

slot eller hvad der nu passer til det stykke, I vil spille.

Scenen sættes fast på kanten af et bord med små skruetvinger – hvis I ikke kan låne dem hjemme, kan de købes i en isenkramforretning. Taskeholdere kan også anvendes.

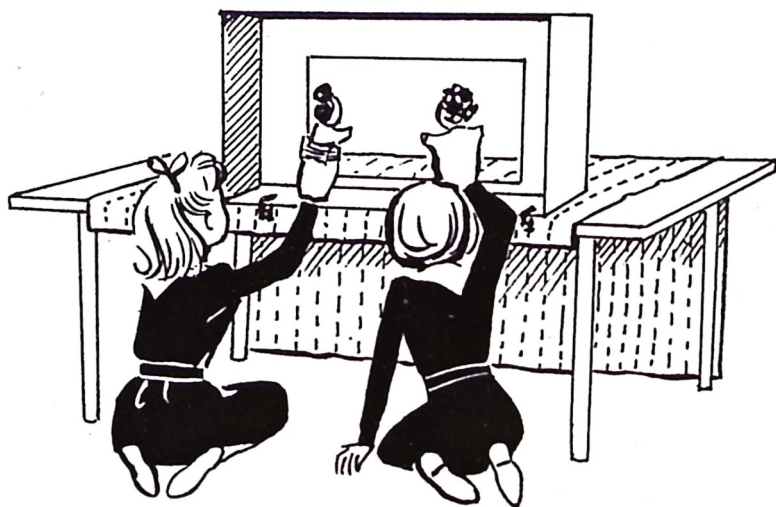
Men hvad skal vi nu spille. Det finder I nok selv på. Der findes mange sjove eventyr og beretninger, som I kan dramatisere og spille. Eller måske har I en forfatter blandt jer, som kan skrive et aktuelt stykke. brug fantasien og dramatiser et stykke – det er nemmere end I tror.

Successen er imidlertid først helt hjemme når I husker på, at det ikke er nok at have dukkerne og scenen i orden og så sidde med teksten på et stykke papir og læse op af det. I må lære rollen som om I selv stod overfor publikum, og så skader det i øvrigt ikke at huske at tale så højt, at alle kan høre det.

(Fra Svenska Scoutförbundets blad – skrevet af Caysa Lindgren).

Er den dybere, må I klippe det væk, som er for meget. I bunden af papkassen klipper man et hul, som er omtrent 55 cm langt og 40 cm højt. Den længste side af hullet skal være 4 cm fra den længste side af kassen. Se på tegningen, så forstår I det bedre.

Forsiden af kassen dekorerer nemmest ved at klistre et stykke tapet på, men vil I gøre lidt mere ud af det, kan I klistre bordpapir på og så male herpå – f. eks. træer, et

Månedens stjernebilleder

Nu er vi kommet hjem fra årets største spejderoplevelse, – sommerlejren – hvor vi i en uges tid har levet i pagt med naturen på godt og ondt. Forhåbentlig har I oplevet dejlige stjerneaftner og glædet jer over at en del af stjernerne var gode bekendte, måske har nogle troppe fulgt mit råd om at de store spejdere hver skulle kende et stjernebillede og så vise alle de andre det. Hvis I har gjort sådan i jeres trop, så har I lært noget, som I vil glæde jer over resten af livet, man bliver aldrig for gammel til at glæde sig over stjernehimlens skønhed.

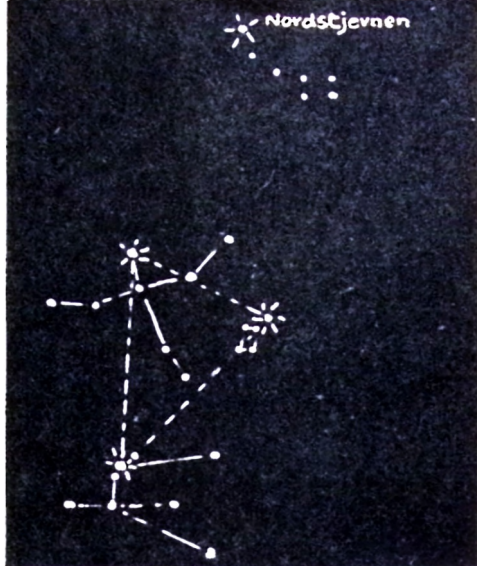
I august domineres sydhimlen af 3 stjernebilleder – Lyren – Svanen – Ørnen – de kaldes augustaftnernes pryde, de kan ses lavt i nord fra april, men kommer højest på himlen i august.

Tag jeres decemberblad 1967 frem – på midtersiden har I hele stjernehimlens billedgalleri, hvis I drejer bladet så det øverste venstre hjørne peger mod jer, ser I Ørnen – Svanen og Lyren, det er dem vi skal omtale her.

I hvert af disse billeder står en særlig klar stjerne. – Vega i Lyren – Deneb i Svanen og Altair i Ørnen, forbinder man disse tre stjerner dannes en trekant, som kaldes Sommertrekanten.

Lyren er et lille stjernebillede, der domineres af den kridhvide stjerne Vega, det er den næstklareste stjerne på himlen. Lyren er den berømte sanger Orfeus' instrument.

Svanen flyver midt i mælkevejen, med den lange hals strakt frem, den klare stjerne hedder Deneb (det betyder hale) – sagnet siger, at Zeus i en svanes skikkelse besøgte kongedatteren Leda. Stjernebilledets form kan også minde om et kors, og nogle kalder det Nordkorsen.

Ørnen står lavest, den kendes på de 3 klare stjerner, der sidder i Ørnens bryst, den midterste er tydeligst, den hedder Altair (det betyder fugl). Sagnet siger, at ørnen bortførte den skønne yngling Ganymedes fra Idabjerget og bragte ham op på Olympen. Ørnen findes også i mælkevejen.

Mælkevejen ses som en noget uregelmæssig, temmelig mat lysende stribe, der strækker sig hele himlen rundt. – Navnet er ældgammelt og bruges på næsten alle sprog: milky way, voie lactee, Milchstrasse.

På svensk taler man dog om „vintergaten“ også på dansk kendes udtrykket: „at vise nogen vintervejen“ d.v.s., at man sætter en besværlig person udenfor, hvor han kan stå og kigge på mælkevejen.

De troppe, som ikke fik organiseret stjerne-kiggeri i lejren, kan nå at indhente det forsømt, det er aldrig for sent, og vi har mange dejlige lune aftner i august og september, der er som skabt til udendørs aften-trosmøder.

Her skal lige nævnes hvilke stjernebilleder I let kan finde nu:

Karlvognen – Storebjørn – Lillebjørn – Cassiopeja – Dragen – Bootes – Kronen – Herkules – Svanen – Lyren – Ørnen, så der er nok at tage fat på.

God fornøjelse i de lune sensommeraftner.

Nete.

KLØVERARBEJDET

STELE

Ægyptiske billeder fra tiden for vor tidsregning ser ved en overfladisk betragtning mærkelig forkerte ud, men hvis man prøver at kopiere et gammelt ægyptisk billede, opdager man hurtigt, at hver eneste detalje i billedet er nøje planlagt, og den mindste lille ændring ødelægger helheden.

Der gjaldt ganske bestemte love for et billede: Siddende statuer skulle have hænderne på knæene, mænd skulle males mørkere end kvinder, en stav var et værdighedstegn, mænd skulle være større end medlemmerne af deres familier og deres tjenere, og karakteristiske detaljer skulle med i billedet. En kunstner skulle også kunne skære hieroglyfer klart og præcist.

Når en ægyptisk kunstner skulle fremstille menneskelegemet, blev hver detalje vist i sin klareste form. Hovedet var klarest set i profil, og derfor blev det gengivet fra siden, men tænker man på øjet, ser man det forfra, og derfor blev øjet set forfra anbragt i profilen. Skuldre og bryst ses bedst forfra, så man kan se, hvordan armene er fæstet til kroppen, medens arme og fødder i bevægelse ses bedst fra siden. På billederne ser man begge fødder set fra indersiden, da der går en meget karakteristisk linie fra storetåen og opfejer.

Billedet viser en stele af kalksten, 26 cm høj, og bemalet. Øverst på stelen er indhugget i blåmalede hieroglyfer: „Astarte fra Syrien“, idet den adskiller sig fra ægyptiske steler i almindelighed, idet den guddom, der nævnes, ikke er gengivet på stelen men kun omtalt på den. Astarte fra Syrien var

Stele (mindesten) fra Farao Ramses II. tid, det vil sige det 13. århundrede f. Kr. – Stelen er rejst over Ruma, der var dørvogter ved et tempel viet til den syriske lægegudinde Astarte. Ruma frembærer offer til gudinden sammen med sin hustru og sin søn.

en af de fremmede guder, der fandt vej til Ægypten og blev tilbedt der.

Relieffet på stelen forestiller en mand med sin hustru og søn, deres navne og titler lyder: „Dørvogteren Ruma, hustruen Ama, sønnen Ptah-m-heb“. – Manden står foran offerbordet og holder i den ene hånd en offerkål, mens han med den anden hælder drikoffer ud til guden. Ruma's dragt består

af et kort plisseret skørt, og om halsen har han det sædvanlige ægyptiske halssmykke. Den typiske ægyptiske stok, han står med, synes mere en luksusgenstand end et værdighedstegn, og den er ikke på sædvanlig ægyptisk vis stukket ind under armhulen. Mandens krop er rødmalet.

Det mest påfaldende ved relieffet er fremstillingen af højre ben og fod. Benet er tyndt og stift og foden ganske vanskabt. Ruma hvi-

ler ikke på fodsålen men kun på tærne. Det er blevet påvist, at han har lidt af børnelammelse. Kunstneren har således gengivet noget, han har set og som har været påfaldende, og han har altså ikke brugt den ellers hævdevundne fremstilling af en mandsfigur, der står fast på begge ben og stolt holder staven som tegn på værdighed.

(Stelen står i Ny Carlsberg Glyptotekets ægyptiske samling).

Brasiliansk sang

Denne gang kommer den udenlandske sang fra Brasilien. Den hedder noget så flot som „O Bahia“. Der er en god melodi med en god rytme. Den portugisiske tekst kan vi ikke rigtig klare – det eneste, vi med sikkerhed kan sige, er, at Bahia er et stednavn! Men vi gætter på, at den hand-

ler om en mand, som man forlanger af, at han skal holde fred, men han forlanger af sig selv, at han skal blive ved at synge og spille, fordi han holder meget af sit hus. Men det er som sagt kun gætteværk.

(fra det franske ungdomsblad „l'equipee“).

O BAHIA

Da Ba-hi-a mi mandere o lé lé o Ba-hi-a

Un ces-tigno de pa-ia o lé lé o Ba-hi-a

Mi manda-re per guntar o lé lé o Ba-hi-a

Si o qué-ro mi ca-sar o lé lé o Ba-hi-a

REFRAIN

O-lé o-la O lé lé o Ba-hi-a O-lé o-la

O lé lé o Ba-hi-a O-lé o-la

O lé lé o Ba-hi-a O-lé o-la

Hallo alle blåmejsere

Kløver fortæller:

Da jeg var i avisen

Mit billede har været i avisen, og selv om det måske ikke var så let at se, at det var mig, så var det i hvert fald mig, man kiggede mest på.

Det begyndte med, at Gutte, som I jo nok ved er vor flokfører, fortalte, at hun var blevet ringet op fra avisen, fordi de havde hørt om vores blåmejssegård, som jeg fortalte om sidst. Det var endt med, at der ville komme en dame og skrive noget om os, næste gang vi var på gården, og det allermest spændende var, at der ville komme en rigtig pressefotograf og tage et billede af os sammen med dyrene.

Vi blev naturligvis helt rundt på gulvet af spænding, og vi skændtes straks om, hvem der skulle holde de forskellige dyr. Gutte sagde, at det fandt vi ud af, når vi først kom ud til gården, og da der var en kat med killinger, to store hunde og en hundehvalp samt 10 små grise, så kunne der omtrent blive et dyr til hver.

Endelig skulle vi afsted, og min veninde Dims, havde helt mavepine, så hun nær ikke var kommet med. Bonden, fru Hansen, tog imod os, men Glad, der er helt tosset med dyr, havde slet ikke tid til at sige goddag, selv om Gutte kaldte på hende. Hun for ind i laden og snuppede hundehvalpen og kattekillingerne, fordi hun ville fotografere med dem allesammen.

Gutte sagde, at hun slet ikke kom med på billedet, hvis hun ikke nøjedes med ét dyr, så modstræbende gav hun kattene fra sig.

Først skulle vi dog snakke med avisdamen, som skrev noget af det ned, som Gutte fortalte. Så spurgte hun os, om vi var glade for at komme ud på gården, og det kunne hun vel ellers nok selv regne ud.

Endelig kom fotografen, og vi styrtede rundt for at hente dyr, og 10 af os fik lov at holde en lille gris. Både Dims og jeg havde en gris, men min var meget urolig og gryntede og peb. Det tog sin tid at få os stillet op, men endelig var vi på plads.

Tænk engang, da vrider min gris sig ud af mine arme og løber, og jeg buk-

ker mig lynsnart ned med ryggen til fotografen, for at fange den igen.

OG SÅ TAGER HAN BILLEDET. Noget så uforskammet. Og det kom i avisen, og alle pegede på mig og sagde: SE, det er Kløver.

Og min bror sagde: Ih, hvor det ligner.

Så jeg har altså været i avisen, og det var i alt fald mig, der blev grinet mest af.

Et blåmejseeventyr fra Sydafrika

- hvor blåmejserne bliver kaldt solstråler

Mor Sol havde en stor familie, som hun var meget stolt af. Hun kunne dog også blive vred, fordi børnene så tit var tankeløse. Hver aften ved sengetid spurgte hun: „Hvad har I lavet i dag, små Solstråler? „Og hver aften svarede de: „Vi har leget skjul mellem skyerne mor Sol, og nu er vi trætte“.

Så blev mor Sol lidt ked af det, for hun håbede, at de ville hjælpe hende med at skinne og glæde hele jorden.

Men en dag var mor Sol for træt til at stå op, og solstrålebørnene græd, da de fandt deres mor opløst i tårer.

– Mor Sol, hvad er der dog i vejen?

– Jeg er ikke syg, men jeg er for træt til at stå op og arbejde, men hvad skal verden gøre uden min hjælp?

– Det skal vi nok klare, sagde børnene og fløj til hver sin side uden at få at vide, hvad der i grunden skulle laves.

Om aftenen ventede mor Sol spændt på børnenes hjemkomst, men det var

et sørgeligt syn, da de langsomt kom hjem en efter en. Som en klog mor, gav hun dem først mad og puttede dem i seng, før hun spurgte, hvordan dagen var gået.

– Dårligt, sagde den mindste. Jeg kunne slet ikke være til nogen nytte. Jeg så en lille hyrdedreng, som sad og frøs, så jeg skinnede på ham hele dagen, men han blev ved med at fryse; han så mig slet ikke. Han længtes hele tiden efter solen.

– Noget lignende hændte mig, sagde en anden. Jeg så en kornmark, hvor alle aks var slået ned af regnen. De længtes efter solen, så de atter kunne rejse sig. Men efter at jeg havde skinnnet på dem hele dagen, var jeg nødt til at efterlade dem våde, selv om jeg virkelig gjorde mit bedste.

– Endnu værre gik det for mig, sagde en tredje solstråle. Jeg så en flod, som var lige ved at gå over sine bredder, mens det vedblev at regne. Jeg prøvede at skubbe skyerne til side, men de lo blot ad mig.

Alle solstrålerne havde lignende historier, men mor Sol trøstede dem og gav dem frisk mod.

– Kære børn, jeg er stolt af jer, sagde hun, for I har gjort jeres bedste. I gjorde blot den fejl, at I hver især prøvede på at udrette en vanskelig ting alene. Det kan I klare herhjemme, men ude i den store verden må I arbejde sammen. Een stråle er ikke nok til at varme en stakkels hyrdedreng, og selvfølgelig kan en enkelt stråle ikke tørre en hel kornmark eller fordrive de tunge skyer. Alene er I svage, men når I hjælper hinanden, så er I stærke, men I må endelig ikke tro, at I ikke har gjort nytte, for I har vist, at I gerne vil hjælpe til, og jeg har kunnet hvile mig. I morgen tager vi afsted sammen, så kan jeg vise jer den store verden, og I kan lære at arbejde sammen.

På den måde lærte solstrålebørnene at arbejde sammen i grupper under mor Sols ledelse, og de lærte, at det er en større glæde at være med til at hjælpe andre, end ved blot at lege hele dagen. Men selvfølgelig sørgede mor Sol for, at der også blev tid til leg.

Lige meget hvor i verden mor Sol kommer med sine solstrålebørn, bringer de så megen glæde, at menneskene prøver på at efterligne dem.

Solstrålerne har også et løfte:

Jeg prøver på at gøre min pligt for Gud og mit land, at hjælpe andre mennesker hver dag, især dem derhjemme.

Månedens konkurrence

Tegn, mal eller farveklip et billede, som passer til eventyret om solstrålerne, eller fortæl om sommerlejren, gerne med tegninger til.

Der udsættes 2 håndbøger som præmier. Du kan skrive, hvilken du helst vil have, hvis du skulle vinde. Desuden bliver der et par trøstepræmier.

Skal være indsendt til „Hallo alle blåmejser“ inden den 10. september.

Hvem fik præmie?

Der blev indsendt nogle meget fine foldere til „Hallo alle blåmejser“, og følgende har fået præmie:

Lene Nielsen, Karup (Fugle i farver).
Inge Andersen, Brabrand (Skæg og Sketch).

Lis Christoffersen, Laurbjerg (Pigespejderhåndbogen).

Endvidere er der trøstepræmier til:

Mariann J. Rasmussen, 2. Farum.

Rødt kuld, 1. Tåstrup.

Hvidt kuld, 1. Tåstrup.

Ry flok.

Breve

Jeg siger tak for de mange fine breve, som det har været meget morsomt at læse.

*

Silkeborg division har haft blåmejse-
sedag, og den var lavet som et spæn-
dende TIVOLI med 22 forskellige po-
ster. Man havde fået den gode idé, at
lade en af posterne være et posthus,
hvorfra alle blåmejserne hver skulle
skrive en hilsen til „Hallo alle blåmej-
ser“.

*

1. Silkeborg flok har også brugt no-
get af et mode til at skrive til „Hallo
alle blåmejser“, og alle brevene er me-
get smukt dekorerede med pressede
blomster og fine tegninger. I kan lige
tro, at jeg er glad for de mange breve.

*

Så er der kommet et brev fra en blå-
mejse, som har et noget usædvanligt
husdyr:

Kære Nord. Jeg har passet min abe,
King-Kong, næsten lige fra vi fik ham
den 6. januar. Da jeg så den første
gang, troede jeg, at den var en fugl,
for den var i bur, og man kunne ikke
se ret meget. Den pippede også lige-
som en fugl. Min mor havde den med
hjem fra Sydamerika. Hun er fra Peru.
Først havde den boet hos min onkel,
som er læge. Han har vaccineret den
for al ting. Når det er varmt, må King-
Kong lobe los i haven, men den tor

næsten ikke at lobe ud, for den er ban-
ge for hundene, men hundene er også
bange for den.

Venlig hilsen fra Inga (Bi).

*

Man er flittige til at skrive i Silke-
borg, for der er også kommet et brev
fra Dorthe Troelsen, der er blåmejse-
medhjælper i 3. Silkeborg flok.

Hun sender et billede af en blåmejse
i uniform. Tak for billedet, jeg håber,
at der kommer mange flere billeder til
„Hallo alle blåmejser“.

*

Tropsføreren for 1. Tåstrup, Else-
beth Møller, skriver, at patruljeførere
og assistenter i 1. Tåstrup trop udskrev
en tegnekonkurrence for flokken:

„Blåmejser i naturen“. Tegningerne
blev udstillet i spejderhuset, så spejder-
ne kunne stemme om, hvilke der var
bedst. De fire tegninger, som fik flest
stemmer, blev sendt til „Hallo alle blå-
mejser“. TAK.

*

Tak for de mange andre gode og
spændende breve, som jeg har modta-
get. Desværre kan jeg ikke nå at svare
på dem alle, men jeg er glad for dem
allesammen og læser dem med stor in-
teresse, så skriv blot igen.

Nord.

Alle breve og løsningen på opgaven sendes til:

Hallo alle blåmejser, Karen Nordström, Koilerødvej 54, 3450 Allerød.

Et natligt overfald

4

resumé:

Vandrepatruljens ni medlemmer har ligget i lejr ved Helenekilde i Tisvildeleje. Her har de fået den idé at ville stjæle 1. Bytroppes fane – for sjov selvfølgelig. – Troppen ligger i lejr et andet sted ved kysten. Vandrepatruljens lejr er brudt og ekspeditionen begyndt – de udvalgte er nået nær stedet. De har indlogeret sig på et hotel og er nu i nattens mulm og mørke på vej mod bytroppens lejr – de har netop fået øje på nogle telte og spørgsmålet er nu, om det er den rigtige lejrplads, de har fundet.

(Ved at udspørge folk om aftenen, har vi fået at vide, at der også findes en drenge-spejderlejr der på egnen, og det ville jo være pinligt, hvis vi af en fejltagelse kom til at overfalde den).

Nu lægges slagplanen.

Der udstilles tre vagtposter ved en vej, der fører ned til stranden tæt ved lejren, med de to andre spejdere lister jeg ad en anden vej, der ligeledes fører ned til stranden.

Jeg tror ikke, jeg nogensinde før har sneget mig så stille fremad.

Hvert skridt må beregnes, sæt vi kom til at knække en gren, så var det hele spoleret. Det sidste stykke kravler vi på alle fire gennem et tæt krat.

Så står vi foran det første telt. Vore hjerter står næsten stille af spænding.

Hør, hvor de snorker derinde – 2-stemigt! En spejder kniber mig i armen. Jeg er lige ved at skrike, men griber mig heldigvis i det.

Hun peger ned mod havkanten.

Se, se. Der nede sidder vagtposten – med ryggen mod os. – Det gælder altså om at handle hurtigt, vi kan risikere, at de vender sig om, hvad øjeblik det skal være.

Men standen! – Hvor er standen?

Ja, der står den foran førerteltet.

Man må lige forbi de to andre telte for at nå den.

Tykke udvælges til det ærefulde hverv.

Vi spytter efter hende: „Held og lykke“.

Skridt for skridt sniger hun sig frem, det første telt passerer, hun er lige ved at falde over et par lange ben, der stikker udenfor. Det andet telt nås, teltdøren står på klem, hun kan skelne enkelte skikkelser – der er en, der taler i søvne.

Nu er hun henne ved standen, jo, der står 1. By Tropp på den, vi er altså ikke gået fejl i byen.

Vi ser, hvorledes den vrikker frem og tilbage, den står åbenbart godt fast, nu hæves den op, nu forsvinder den, hun har den, Bravo – Hurra, men blot hun nu ikke bliver nervøs og giver sig til at løbe.

Nej, ganske roligt går hun tilbage, skridt for skridt. Vi trykker rørt hendes hånd, lister stille tilbage til de tre andre, der havde glædet sig til at komme til at slås med de første sovndrukne forfølgere. De er lidt skuffede, men vi får dem overbevist om, at det netop er flot, at vi ikke er blevet set – så stikker vi alle seks i rend tilbage til hotelværelset.

Vi havde ventet, at 1. By ville forfølge os, at de f. eks. havde sendt et par spejdere til Kildekrog station og et par til Dronningens Mølle station for at standse os, men der kom ingen.

Først langt op ad formiddagen fandt de et visitkort, som vi havde lagt på standerens plads, og først da opdagede de, at standen var forsvundet.

Ud på formiddagen vandrede vi i triumf til deres lejr – med den røvede stander i spidsen.

Vi stillede op på geled foran tropsføreren, der for resten havde fødselsdag den dag, og afleverede standen, medens vi synger en lille vise, der er lavet til lejligheden.

Som belønning for vor udåd trakteres vi med fødselsdagschokolade, i hvilken anledning spejderne tillader sig at bemærke, at

det er noget andet end „Helene“s vandkaskao. – Så må vi videre, vi skal nå toget i Helsingør – og vi drager af sted udklækkende nye planer, for vi er enige om, at vi ikke lader det blive ved dette vort første forsøg.

Slut

De er go'e at ha'...

Når vi skal arbejde med prøverne er det rart at vide, hvor vi kan hente hjælp. Der er flere muligheder, og bøgerne er ikke den mindste af dem.

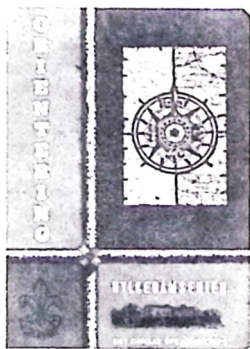
Der er skrevet mange gode bøger, som er gode at have i patruljen eller troppen. Måske var det en idé for din patrulje eller trop at prøve at bygge et lille bibliotek op, så I altid kan slå op og få hjælp til løsning af en opgave.

Vi har „pillet“ tre bøger ud, som vi gerne vil beskrive lidt nærmere, dels fordi de er gode, dels fordi de er forholdsvis nye, så mange af jer måske ikke kender dem.

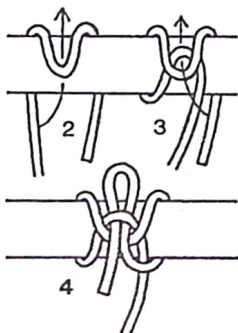
Forst skal vi se på bogen „Tovværksarbejder“, udgivet på Spejderforlaget og skrevet af Kurt Jensen. Bogen er meget instruktiv og meget vel-illustreret, så man får en god forklaring på, hvordan de enkelte knob og besnøringer laves. Bogen fortæller først

om, hvad tovværk er for noget, og hvordan det skal behandles. Det er meget væsentligt for, at man kan få mest mulig glæde af at arbejde med tovværk.

Derefter er bogen inddelt i de forskellige knobformer, f. eks. løbeknob, forkortningsknob, plattinger, besnøringer, takling og splejsning, og endelig er der beskrivelser og illustrationer af lettere pionerarbejder. Det er en værdifuld bog, som I kan have megen glæde af.

I „Hylkedamserien“ er der udgivet en ny bog i Orientering. Bogen indfører dig i de almindelige grundregler for orientering og giver en tydelig forklaring. Foruden at indeholde forklaringer på kompassets brug og kortets indretning fortælles der om pejling og afstandbedømmelse, skitsetegning, fremsstilling af terrænborde og meget andet. Væsentlig er det, at bogen også indeholder mange gode ideer, som I kan have glæde af, når I arbejder på at dygtiggøre jer i orientering.

Tovværksbogen er helt igennem velillustreret. Her er et eksempel – Dick Turpin's knobs – på bogens mange tegninger.

Den sidste bog, der skal omtales nærmere, er FDF's nye „Lejrkogebog“. Selvfølgelig indeholder den masser af opskrifter på god og sund lejrsmad, men den skal navnlig fremhæves, fordi den også giver tips om beregninger over, hvor meget der skal til, indkøb af varer, lejrkokkenets indretning, bålstedets vedligeholdelse og opbevaring af madvarer i lejr.

Pigespejderdepotet har været os behjælpelige med at udarbejde en liste over bøger, som kan være til hjælp i patruljen. – Priserne, der alle er overkommelige, kan I se i Depotets prislister.

Håndbøger:

Pigespejderbogen.
Spejderliv (KFUM-spejdernes håndbog).
Junior & Cadette handbooks.

Rolandsserien med idébøger fra Spejderforlaget (KFUM-spejderne). (billige og gode).

Tips til patruljemoder.
Tips til patruljeture.
175 ideer til patruljemoder.
Patruljesærpræg.
Patruljehandicraft.

Andre idébøger, som kan bruges både af trops- og patruljeførere:

Muleposen.
Igen en mulepose.
Skæg og sketsh (ideer til lejrbaalsunderholdning m. m.).
Quiz for kvikke ho' der.
Hvad skal vi lege? (Spejderforlaget).

Om knob, besnoringer og splejsninger:

Tovværk (Spejderforlaget).

Om Woodcraft:

Woodcraft (F.D.F.).

Om sporing:

Sporing (Det Danske Spejderkorps – ideer til sporingsslege).

Om madlavning i lejr:

Spejderkogebog (Spejderforlaget).
Lejrkogebog (F.D.F.).

Om orientering:

Orientering (Det Danske Spejderkorps).
Patruljen arbejder med orientering (Spejderforlaget).

Bøger om B.P.:

I Livets skole (skrevet af B. P. selv).
Bogen om B. P. (af Reynolds).
B. P.'s spejderbog (Scouting for Boys, oversat til dansk. Den første spejderhåndbog).

Om Førstehjælp:

Kortfattet førstehjælp for unge (Axel Liebmann).

Om internationalt arbejde:

Pjecer:
Pigespejdernes internationale kammeratskab.
Verdensforbundet.
Internationale samlingssteder.
Internationale personligheder.

— — —

Trefoil around the World (Bog på engelsk om spejderkorpsene i andre lande).

Andet hjælpemateriale til prøverne:

Signalering på en nem måde (ark med morsealfabetet i billeder).
Kloverbjecen.
Fanereglement.
Teltinstruktion.
Tavler m. spejderemblemer fra hele verden (3 forskellige).
Tavler m. pigespejderuniformer fra hele verden (6 forskellige).
Tavle m. flag fra lande, der har pigespejdere.
Ark m. nordiske flag.

Kære spejdere.

Hvis nogen af jer kommer til Haderslev, skulle I tage hen og besøge mig, så skal I få lov til at blade i de dejlige bøger, som I allesammen har været med til at give mig.

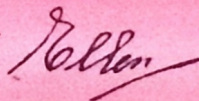
Disse 4 tykke bøger er en helt uvurderlig skat, som jeg ikke nok kan takke for. Jeg vil alle mine dage glæde mig over hvert enkelt ark. De er vidt forskellige, nogle festlige og elegante, andre lidt højtidelige, nogle spruttende af humor og farveglæde, andre igen mere saglige. Tilsammen er de en storartet illustration til linjen "du vil aldrig finde to, der helt er ens" fra en af vore dejlige sange. Derfor kan jeg også unde jer at komme og se dem, og derfor inviterer jeg enhver, der har lyst, til at komme og få et glimt.

I har jo også givet mig andre dejlige gaver. I "Pigespejderne" har I sikkert læst, hvor overvældet jeg blev, og hvor lykkelig jeg er for det allesammen. I kan tro, jeg skal både strikke og spille på fløjte, alt imens jeg har jer i tankerne. Hver eneste dag fryder jeg mig over mit smukke ryttæppe, der har netop de blå farver, som vi allesammen holder så meget af.

Selvom jeg har nok at bestille også nu, så savner jeg jer alligevel engang imellem. Men heldigvis behøver jeg ikke at putte min uniform i mølpose, jeg får lejlighed til at bruge den jævnligt i fremtiden og vil forhåbentlig også møde mange af jer.

Med en stor tak for alt, hvad I har givet mig – ikke alene de dejlige gaver, men også mange glade smil og festlige samvær – ønsker jeg hver eneste af jer en god spejdertid.

Mange venlige hilsner fra

TEGNEREN THORA TRILLES TINKA-TEGNESERIE

Min mening...

Jeg (PF fra Stenbukkene, 1. Oxbøl Trop, Vestjylland) vil gerne have lov til at give mit bifald til det, Haslev-pigerne skrev; det var helt rigtige forslag, de gav i uniforms-forslag 1 og 2, for, som de skrev, med hensyn til den store spejderhat: den er meget besværlig at have med på lejr.

„Man føler sig så sær i uniformen,“ siger mange af dem i min patrulje, og jeg selv har det på samme måde; bæltet generer fordi de store lommer med sangbog m. m. tynger, og bl. a. derfor siger jeg til mine spejderkammerater, I behøver ikke at trække i uniform, selv om jeg godt ved at det er forkert. Man kan nu sige hvad man vil, for jeg vil nu påstå, at den er et mareridt at cykle i, den kryber op her, kryber op der, og hvis det regner samtidig med, at man skal rykke ned alle vegne, og passe på, at regnhatten ikke ryger af, så håber jeg, at I forstår, hvad der tit får mig til at fortvivle over den såkaldte „Gamle oldnordiske uniform“.

Jeg vil nu slutte med at ønske, at der virkelig bliver gjort noget for, at vi kan få en

ny og mere behagelig uniform, for så tror jeg, at man vil se flere uniformerede spejdere til spejder-moderne for fremtiden“.

Venlig hilsen fra
KRISSER.

Kære Else og Anne fra Haslev og SVALER fra Silkeborg.

Uniformsudvalget har med stor interesse studeret jeres indlæg og skitserne i PIGESPEJDERNE.

Vi diskuterede også en modernisering af „model 1930“ i vores udvalg, og derfor er det vældig rart at få noget at vide om, hvilke ideer I selv har om en fornyelse af uniformsdelene.

Vi håber meget, vi kan finde frem til forslag, I kan blive glade for.

Også tak til seniorpatruljen fra Aabenraa, der har sendt os brev og spændende skitser.

De bedste hilsner fra
Hanne - Lis - Edith og Tilde.

DYT-DYT

Tropsfører *Edith Huidberg*, Kagså trop, er blevet flot kørende – hun blev nemlig den heldige vinder af „Austin mini“-bilen i landslotteriet.

POSTBOX

Kære postvenner!

Inden jeg den 1. juli forlader postboxen, føler jeg trang til at sige jer alle en varm tak for den interesse, I har vist denne gren af spejderarbejdet. Tak for mange søde og opmuntrende breve, og gid I også fremover må få rigtig megen fornøjelse og udbytte af postboxen. Utvivlsomt er der en del skuffede imellem jer: I har måttet vente altfor længe på at få jeres ønske opfyldt, eller jeres penneveninde skriver ikke tilstrækkeligt ofte eller ikke særlig spændende breve. – I kan imidlertid være overbevist om, at alle jeres ønsker er blevet fort videre til vedkommende land, og der er endda blevet rykket for svar gentagne gange, men man kan nu engang ikke „tage selv“. – Hidtil uopfyldte ønsker bliver selvsagt stående. – Er det penneveninden, I ikke er tilfredse med, så prøv i første omgang at vende spejlet om mod jer selv; noget af fejlen kunne muligvis ligge hos jer selv. Men hvis I virkelig har været uheldige, ja, det kan ske, men så er jeg overbevist om, at også vor nye postboxsekretær hellere end gerne vil gøre alt for

at hjælpe jer med at finde en ny penneveninde. I kan tro, at jeg, takket være jer, har fået mange i de forløbne år – og det er blivende værdier.

Lad mig så ønske jer alle en god sommer og held og lykke fremover. *Mummy.*

Hallo, alle pigespejdere!

Jeg vil gerne præsentere mig: jeg er den ny post-boxsekretær, mit navn og adresse er: Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg. Vi skal nu til at arbejde sammen, og jeg skal gøre mit for at det bliver et godt samarbejde.

I ved bestemt, at der er pigespejdere i nord, syd, øst og vest. Har I lyst til at høre, hvordan de lever deres spejderliv, så skriver I til mig, og jeg skynder mig at forespørge deres post-boxsekretærer, om hun kan skaffe mig adresser på spejdere, der er lige så videbegærlige, som I er. I dag har jeg adresse på en 11-årig pigespejder fra Amerika. Den, der kommer først, får hendes navn og adresse!

Og hvem tænker allerede nu på at få en penneveninde med i korpslejren 1970? Det er slet ikke for tidligt at forsøge derpå.

Venlig hilsen
Kilde.

Indsendt den	Postbox nr.
Jeg ønsker en penneveninde i (land) eller Navn Adresse Født den År Sprog Jeg har i forvejen gennem postboxen fået penneveninder i (lande) Vedlagt kr. 1,80 i frimærker.	
Postboxens adresse: Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg.	

Nu efter sommerferien

må du have sommerens billeder
sat i album

DEPOTET har stort udvalg i FOTOALBUM

med emblem i forskellige størrelser og til priser fra kr. 4,75
til kr. 11,75.

Måske trænger du til nyt FRITIDSTØJ?

DEPOTET har de rigtige WRANGLER-COWBOYBUKSER
som unge kan lide dem, og vi har stadig:

Arbejdsskjorter, str. 10-16 år 17,00
str. 40 - 46 21,50

samt

Regnfrakker

Anorakker

Sweaters

Sportsstrømper

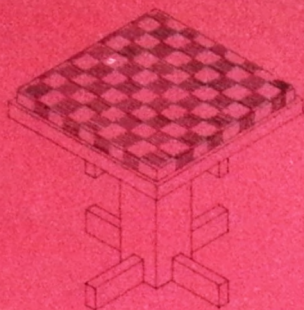
Gummistøvler

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . 2100 København Ø . Telf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Åbningstider: 9-17,30. fredag 9-19, lørdag 9-13

(gælder ikke depotudsalgene i provinsen)

TABURET

En lille taburet – aldrig før set på verdensmarkedet – så dagens lys en aften, hvor patruljen arbejdede med indretningen af deres lokale.

Synes du, den ser speciel ud? Materialerne var billige, og lidt arbejde var der selvfølgelig med det, men alle hyggede sig med sav og høvl.

Dimensioner på materialer og konstruktioner skulle fremgå af tegningen, så lad os spare det papir.

Patruljen tog konsekvensen af, at menneskene bliver mere og mere sarte og lagde derfor en skumgummipude med betræk på stolessædet.

Se, det var en kort historie om en enbenet stoll!

